

бжде старъ животъ — животъ на разрушени форми. Запримѣрь, азъ често съмъ засѣгалъ въпроса за частната собственостъ, но интересно е, какъ сж го разбрали нѣкои отъ моитѣ ученици. Запримѣрь, единъ отъ моитѣ ученици отива въ дома на нѣкой братъ, който има единъ чувалъ съ орѣхи, и започва самъ да си взима постоянно отъ тѣхъ. Яде си свободно отъ тѣхъ и казва: нѣма вече частна собственостъ! Ако нѣма частна собственостъ и ако ядешъ отъ този чувалъ, то и всички други трѣбва да ядатъ отъ него. Та това именно е частна собственостъ! Този ученикъ, като изключва частната собственостъ за другитѣ, самъ влиза въ частната собственостъ. Той, като обсебва чувала, признава частната собственостъ за себе си, а за другитѣ не я признава. Да не признавамъ частната собственостъ, азъ разбирамъ, като имамъ нѣщо за себе си, да дамъ и на другитѣ да ядатъ отъ него. Идея трѣбва да има човѣкъ при отхвърляне частната собственостъ отъ себе си! Щомъ той е привилегированъ, а за другитѣ не признава тази привилегия, това не е правилна философия вече. Слѣдователно, ако постѣпваме и разсждаваме по този начинъ, ние ще разпрѣдѣляме неправилно богатата, които Богъ ни е далъ въ този свѣтъ. Тогава ще каже нѣкой: е, какъ трѣбва да се живѣе споредъ това учение? Всички ние трѣбва да живѣемъ разумно, споредъ както изискватъ тѣзи велики закони, чрѣзъ които животътъ е нареденъ. Въ този свѣтъ Богъ всичко е промислилъ заради насъ. Основнитѣ нѣща за живота сж промислени. Отъ какво се нуждае умътъ, това е промислено; отъ какво се нуждае сърцето, това е промислено;